

“Războiul era la porți”

14 octombrie 2005

Gili Cârstea

Timp de douăzeci de ani, copiii lui Israel au fost supuși regelui Canaanului, Iabin, și lui Sisera, comandantul oștilor lui. Anii se scurgeau, și Israel refuza să recunoască faptul că suferințele și calamitățile care s-au abătut asupra lui sunt rezultatul neascultării de Domnul. Ei socoteau că sunt lucruri obișnuite, naturale. Dar cu fiecare casă incendiată după un nou raid, cu fiecare copil răpit, cu fiecare viol și jaf, unii, mai receptivi influenței Duhului Sfânt, au început să vadă adevărata cauză a dezastrului. Situația aceasta a continuat până când tot mai mulți dintre ei și-au recunoscut vina și au strigat către Domnul cu pocăință sinceră.

Ajunși la capătul puterilor, ei s-au întors cu toată inima către Domnul. El le-a ascultat rugăciunea, dar nu a răspuns așa cum se așteptau ei. Poporul avea nevoie de un general, dar Domnul le-a trimis o femeie, pe Debora, pe care a ales-o judecător în Israel.

Debora face o descriere foarte interesantă a “stării națiunii” în acel moment, descriere cu serioase implicații spirituale pentru noi. Ea spune că “drumurile erau pustiite” și “locuitorii apucau pe căi strâmbe.” “Căpeteniile erau fără putere în Israel, fără putere.” “Israel își alesese noi dumnezei; atunci războiul era la porți. Dar nu vedeai nici scut, nici sulită, la patruzeci de mii în Israel” (Judecători 5).

Parcă ar fi o descriere a situației noastre. Ca și atunci, în joc nu este doar starea nenorocită a poporului, ci un conflict mai profund și mult mai serios, între căpeteniile întinericului acestui veac, care țin sub apăsare poporul lui Dumnezeu, și Domnul oștirilor, Sfântul lui Israel, Judecătorul lui Israel care este “lovit cu nuiua peste obraz” (Mica 5,1). Acest lucru se vede în capitolul 25, versetul 23:

"Blestemați pe Meroza, a zis îngerul Domnului, blestemați, blestemați pe locuitorii lui; căci n-au venit în ajutorul Domnului, în ajutorul Domnului printre oamenii viteji."

Dacă reușim să vedem desfășurarea mai largă a conflictului, vom avea o imagine mult mai clară a poziției și rolului nostru în confruntarea finală. Războiul pe care l-a declanșat Lucifer împotriva guvernării lui Dumnezeu a ajuns în ultima fază. După ce a pus mâna pe “locuințele lui Dumnezeu” prin “mărimea negoțului tău”(Ezechiel 28,16), tot ce are de făcut fostul heruvim

ocrotitor este să se baricadeze în “ținutul” lui din “inima mărilor.” Atâta timp cât poate ține în stăpânire aceste “locuințe,” provocarea lui, că sângele lui Hristos nu schimbă viața oamenilor, rămâne în picioare. În acest sens “Judecătorul lui Israel este lovit cu nuiua peste obraz.”

Situația este destul de complicată: pe de o parte, Dumnezeu nu poate interveni cu forța, căci voința trebuie respectată; pe de altă parte, oamenii nu știu cine se ascunde în ei, cine le controlează voința, și astfel nu au nevoie de ajutorul lui Dumnezeu.

Iudeii studiau Scripturile de ani de zile în fiecare sabat, dar interpretau afirmațiile lor spre a se potrivi cu imaginea lor despre Mesia. Deși Isaia spunea clar că Mesia va aduce eliberare “prinșilor de război,” ei vedeau aici un aspect pur material al implicării lui Mesia în luptele națiunii cu vecinii ei, neamurile, romanii. De aceea au reacționat atât de violent la solia pe care le-o aducea Isus. Ei aveau nevoie să înțeleagă realitatea luptei și teritoriul desfășurării ei. La acest aspect, Isus a fost foarte clar. Dar ei nu aveau urechi pentru așa ceva.

Durerea din glasul Domnului persistă până astăzi: O, de M-ar asculta poporul Meu, de ar merge Israel pe căile Mele, într-o clipă aș înfrunța pe vrăjmașii lui (Psalmii 81,13.14).

Dar atunci când Israel nu-și cunoaște vrăjmașii și nu știe unde se ascund, Domnul nu-i poate înfrunța. Mă întreb dacă nu facem și noi astăzi aceeași greșală, identificând vrăjmașii cu comunismul, cu catolicismul și decretul duminical, cu protestantismul apostaziat, cu New Age, cu materialismul șocant care ne invadează, cu Noua Ordine Mondială. Nu vreau să neg importanța acestor instituții, dar ele nu sunt decât o foarte șireată amăgire, ca rămășița să privească adevărații vrăjmași cât mai departe de realitate.

De asemenea, în joc nu este scumpa noastră piele, așa cum ne place să credem și așa cum se observă din tot ce facem. În joc se află credibilitatea, caracterul lui Dumnezeu, împrășcat cu noroi de Satana și împărăția lui. Este un conflict în care avem un cuvânt de spus, aș zice un cuvânt hotărâtor. Ne-am copilărit prea mult timp vorbind doar despre mântuirea noastră, uitând de caracterul Lui, de acuzațiile care I se aduc și de batjocura pe care o suportă de ani de zile.

Laodicea nu înțelege că în conflictul care se desfășoară, ea trebuie să fie martor. Și chiar dacă ar înțelege, nu poate să fie martor atâta timp cât “nu știe” ce fel de goliciune o afectează. Nu cunoaște teritoriul unde se desfășoară lupta, și nu știe nici rolul Domnului Isus în acest conflict. Dovadă că Isus este încă afară și bate la ușă.

Iar când Israelul spiritual își alege noi dumnezei, războiul este la porți.